

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET TURTUR NIDUM ALTARIA

QUI FRUMENTUM

XXIII. ÉVF. 1923 MÁRCIUS

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 120 korona.
Egyes példány 12 kor.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. t

ECCE PANIS ANGELORUM FACTUS CIBUS VIATORUM VERE PANIS FILIORUM

ELECTORUM CONSERVASTI. CUJUS NON SUM DIGNUS.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU-

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPRITUS CONTRIBULATUS

PROBABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* Az Oltáregyesület szelleme. — *P. Le Buffe S. J.:* Lelki gyötrelemek (elmélkedés). Angolból. — *Óhegyi Balázs:* A keresztem. — *Dr. Marczell Mihály:* A kenyértörés. II. — *Kolosi Aloyzia:* Levelek Barátnőmhöz. III. — *Oltáregyesületi élet.* — *Lovich Ilonka:* Fantázia. — *Tárca. Eöri János:* Fölkel a Nap.

Lelkigyakorlatok! A Központi Oltáregyesület lelkigyakorlatos házában (Budapest, IX., Üllői-út 77.) a csoportos lelkigyakorlatok megkezdődtek. Hamvazó szerdán kezdte el lelkigyakorlatát a «Virgo Reparatrix» kongregáció III. csoportja P. Biró S. J. vezetésével; február 18-án pedig az Oltáregyesület választmánya terjesztőnői és a «Fájdalmas Anya» és «Keresztény Anyák» kongregációs csoportjai P. Somogyi S. J. provinciális vezetésével.

Lelekgyakorlatok lesznek még:

Február 28-tól március 4-ig Szent Anna csoportja számára.

Március 7—11-ig Virgo Reparatrix II. csoportja.

Március 14—18-ig Oltáregyleti tagok.

Március 21—25-ig francia nyelvűek számára.

A «Miskolci tudóstóból» közöljük a következőket:

A világ összes keresztényeinek imája az elszakadt keresztények és a nem keresztények belépéséért a katolikus anyaszentegyházba.

1908-ban a «Lampe» c. anglikán ujság ajánlotta először ezt az imát. A katolikusok velük végeztek, mire a «Lampe» szerkesztője és az általa alapított «Engesztelő Egyesület» katolikusá lett. Az imát X. Pius és XV. Benedek pápák jóváhagyták. Ez az első eset a reformáció óta, hogy katolikusok és protestánsok a kereszténység egységéért közösen imádkoznak. Ezt az imanyolcadot az egész világon évenként megismélik. Végezzük ezt az imát mindnyájan, hogy minél előbb «egy akol legyen és egy pásztor».

IMA. ANTIFONA. *Hogy mindnyájan eggyé legyenek, amint te, Atyám, énbenem és én tebenned, úgy ők is mibennünk eggyé legyenek és így elhiggye a világ, hogy te küldöttél engem. (J. 17. 21.) V. Mondom neked, te vagy Péter. R. És e köszáton fogom építeni Anyaszentegyházamat.*

KÖNYÖRGÉS. *Uram, Jézus Krisztus, ki azt mondtad apostolaidnak, békességet hagyok nektek, az én békességemet adom nektek, ne nézd az én bűneimet, hanem a te Egyházad hitét s engedj neki kegyesen a te akarod szerint békét és egységét. Amen.*

A. M. D. G.

Misealapítványok érdekében közöljük, hogy az Oltáregyesület az Örökimádás templom számára nem fogad el többé pénzfundációt. Misealapítványul csak ingatlan vagy telekkönyvezés útján biztosított évi terményjáradék szolgálhat. A folyton változó pénzérték mellett a misék örökössége máskép nem biztosítható.

Az Örökimádás-templomban minden szerdán délután 1/6 órakor nagy bőjti ájtatosság van. A szentbeszédet *dr. Kmoskó Mihály* p. kamarás, egyetemi tanár mondja.

Az oltáregyesület szelleme.

A NAGYBÓJT violaszínű mezejéből nagy felkiáltójelként emelkedik ki Krisztus véres keresztje, hogy a *legáldozatosabb szeretet* evangéliumát hirdesse minden népnek. Krisztus irántunk való szeretetből önmagát áldozta értünk. Az Ő szelleme, az Ő szeretete most is csak *áldozatos* lehet.

Az oltáregyesület középpontjában Jézus áll. Az oltáregyesület tagjai az Eucharisztia leplén keresztül folyton Krisztusra tekintenek; amit Nála látnak, amit Tőle hallanak, azt követik: Krisztus élete az ő csodásan beszélő tükrük: *«Van sok szép erény, de legszebb az áldozatos szeretet!»* Nagyszerű látvány a megtestesült Istenember: az Ég leereszkedése a földre; elragadóan kedves az Úr Jézus a Mester szerepében az emberek, a kisdedek között, mindenkinek könnyelárad a szeme az utolsó vacsorán a nagy Szentséget szerző Krisztuson, a legfelségesebb mégis a keresztet hordozó, a keresztfán önmagát feláldozó Jézus. Benne a legtökéletesebb szeretet, az isteni szeretet áldozott s mindent odaadott, ami Tőle tellett, mert önmagát adta egészen. Az oltáregyesület tagjainak Krisztus szellemében szinte versenyezniök kell abban, hogy az Úr Jézus iránti *szeretetük minél több áldozatot hozzon*. Az áldozatok szeretetünk tárgya, az Úr Jézus igényeihez szabottak legyenek. Nekünk Jézus végtelen elégtételére volt szükségünk; Ő azzal ajándékozott meg bennünket. Jézusnak jelenléte a legméltóságosabb Oltáriszentségben a hódolattal imádó, bensőséges szeretet mellett még külső tetteket is kíván, amely az oltáregyesület tagjainál az Úr Jézus isteni méltóságához illő egyházi fölszerelések előteremtésében fog megnyilvánulni. Mennyivel kisebb áldozat ez, mint amit Ő mutatott be értünk! Mennyire rajta kell lennünk, hogy *mindegyikünk megtegye a magáét*; hogy mindenki annyit adjon az oltáregyesület céljaira, amennyi csak telik tőle. Sokszor hallja az ember: *«Annyit gyűjtöttek, annyit zaklattak már, hogy igazán nincs többé kedvem adakozni»*. És ezzel el van intézve. Jézus nem mondta,

nek érzem magam némelykor, persze mindjárt azt hiszem, hogy a meglett férfikor érettségét értem el, de azután!... Ahol biztos irányítást vártak tőlem, most látom csak, hogy bolond tanácsot adtam és ott áll előttem az a helytelenség, melynek én vagyok az oka — mások életé-

«Atyám, bocsáss meg nekik!»

ben. Azon gondolatban ringattam magamat, hogy elsajáftottam végre a szeretetteljes bánásmódot beszédeimben és tetteimben, pedig ellenkezőleg már csekély ingerlésre is annyira kijöttem sodromból, hogy pirulnom kell, ha visszagondolok a szavakra, melyeket ez alkalommal használtam. Jóllehet sokat küzdöttem, hogy legyőzzem önzésemet és hogy a mások kívánságainak teljesítésében gyakoroljam magamat, és mégis azt érzem, hogy nyomorultan magamra vonatkoztatok mindent, hogy

irígy szemmel nézem, ha mások egy kis dicséretet kapnak és oly keveset törődöm azzal, hogy ők mit éreznek. Azt álmodtam, hogy «felnőtt lettem» és íme most látom, hogy még olyan vagyok, mint a gyermek, amidőn durcás és akaratos, mert nem teljesítik kívánságát. Ó szomorú, nagyon is szomorú az a pillanat, amikor meg kell állapítanunk, hogy erős és halhatatlan lelkünk aljas játékszere törekvéseinknek és ilyenkor egész lényünket ellepi a megaláztatásnak érzülete és a hiábavalóságnak tudata. Igen, ekkor majdnem meg kell vetnünk önmagunkat. Ó oszjunk akkor a gethsemani kert árnyékába és nézzük, hogyan engedi át Krisztus, a mi Vezérünk, az Ő lelkét a «szomorúságnak», az «elhagyatottságnak» és a legnagyobb «keserűségnek» és hagyja közeledni maga felé Szentséges Kín szenvedésének borzalmaát. Megtört és megalázott lélekkel leborulok Üdvözítőm mellé, megköszönve Neki, hogy át akarta szenvedni mindazt, amit oly gyakran érzek magam is. Ott maradok és szemlélem megtört és eltorzított alakját mindaddig, míg nem érzem, hogy visszanyertem régi bátorságomat, míg nem érzem azt, hogy tudok saját gyenge erőmmel tűnni, mert «nem több a szolga Mesterénél». Belátom, hogy változó szeszélyeim és eszmémnek nyomorult rabja vagyok s honnan van ez? Erősen eltökélt akarattal fölteszem magamban és szívből megújítom azon elhatározásomat, hogy botlásaimat mély megalázódással akarom ezentúl beismerni, mert akkor annál szebb hely vár reám a mennyországban; ennél többet pedig nem kívánhatok.

Édes Jézusom, mily különös és nyomorult teremtmény vagyok én! Olykor oly erősnek és nagynak képzelem magamat, mintha elértem volna már a teljes egyensúlyt mindenben és amidőn a valóságra ébredek, azt látom, hogy hiú álom volt az egész. Ez folyton-folyvást megismétlődik és némelykor annyira lesújtva érzem magam, hogy majdnem föladom a küzdelmet. Ó taníts meg ezen nehéz órákban, hogyan térdelek le oda melléd a Kertbe, hogyan nézzelek és lessem el Tőled, amint bátor Sziveddel hasonló fájdalmat elviselsz, anélkül, hogy elcsüggednél vagy abbahagynád a küzdelmet. Esdve kérlek, adj nekem valamit a Te törhetetlen bátorságodból, hogy a küzdelemben el ne landjak.

«Légy velem, ha erőm hanyatlak,
Ha feszülnek és zsibognak
Az idegek; ha beteg a szív
És meglassul lényemnek egész szerkezete.»

Angolból: J.

.....

Angyalföldön az idén megkértszereződött az «Örökimádás» előfizetőinek száma. Ennek az Oltáregyesületnek az «Örökimádás» 65 példányban jár. Miért ne lehetne így minden Oltáregyesületben?

A KERESZTEM...

(1919.)

Szent keresztet összetörték
 — Ne legyen vigasztalom.
 Ha lesújt a fájdalom —,
 Sárba szórták — ő a törpék!
 A helyét is besöpörték
 Szürke, álmos hajnalon.

Eltiporták a virágot
 — Én ültettem, én neveltem,
 Benne fürdött meg a lelkem —,
 Most az nékem de hiányzott!
 Összeszedtem szerfehányott,
 Sárbatiprott szép keresztet.

És a romok felett ottan
 — Ők csak messziről nevelték.
 Gonosz lelkük dicső tettét —
 Egyre sírtam és zokogtam
 Könnyeimtől áradottan:
 Boldogságom hogy elvették?!

De Jézusom felkerestem,
 S meggyógyított erős szóval,
 Édes-kedves biztatóval:
 Besz keresztet, nagy keresztet.
 Az Élet — de el ne vessem!
 Ezt keressem, ezt szeressem.
 Búban-bajban hűn kövessem.

Óhegyi Balázs.

A kenyértörés.

II.

«Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre», mondotta az Úr Jézus a csodálatos kenyértörésnél. A halódó Krisztus szavai ezek! Azé a Mesteré, aki végrendelkezik az emberiség jövő életére! — A szent vacsorán önmagát adta lelki eledelül; azt akarta, hogy ugyanily csodás feláldozás menjen végbe, valahányszor egybegyűlnek szerető tanítványai. Azt akarta, hogy *valóságosan* is érezhető legyen szent ígérete: «Én veletek vagyok a világ végezetéig!»

Az apostolok átvették a végrendeletet és hűen, odaadóan kitarítottak mellette. Amint szent Pál mondja: «Mert én az Úrtól hallottam, amit veletek is közöltem, hogy az Úr Jézus azon éjjel, melyen elárultatott, kezébe vette a kenyeret és hálát adva megtörte és mondá: «Vegyétek és egyétek, ez az én testem, mely érettek adatik...» Átvették és hűségesen végrehajtották. Minden egybegyűltük alkalmával *kenyeret törték*... De ez a kenyértörés titokzatos vala. Megáldották s csak úgy törték meg, mert jól tudták, hogy «a kenyér, melyet megeszünk, az Úr testében való egyesülés».

A kenyértörés a régi, apostoli keresztények istentiszteletének lényeges részévé lett, nélküle nem volt istentisztelet. Az apostol térítő beszéde, a hívők buzgó imája csak előkészület volt arra, hogy megismételtesék az Úrnak csodás utolsó vacsorája. — Eleinte inkább a hét első napjain gyűltek egybe — bár egyes egyházakban naponta összejöttek — s imák

végzése után testvérek lettek a kenyértörésben. «Mikor pedig a hét első napján összegyűltünk a kenyértörésre, Pál beszélgetésbe ereszkedett velük (Ap. Csel. 20, 7.). Mindenki érzi, hogy ez a kenyértörés az Úr Jézus szent testének vétele!...» Máshelyütt így ír a Szentírás: «Naponkint egy szívvel-lélekkel időztek a templomban és házról-házra végezték a kenyértörést.» (Ap. Csel. 2, 16.) A zsidók templomaiban (zsinagógák!) nem tarthatták, ott legfeljebb térítő beszédeiket mondhatták el. Félniök kellett az üldöztetéstől, — ezért voltak kénytelenek a magánházakba húzódni, hol templommá szentelte az Úr jelenléte a kicsi otthont. Ebben az időben igazán valóra vált az Úr beszéde: «Ahol ketten vagy hárman összejönnek az én nevemben, ott vagyok közöttük». Titokzatos módon, az utolsó vacsorának kenyértörési módján, a legméltóságosabb Oltárszentségben! Mert e titkos jelenléte mindenki ismerte. Határozottan és világosan megkülönböztette az egyszerű kenyérszegéstől. Minden hívő érezte, hogy az a csodás kenyér nem a test, de a lélek tápláléka. Azért mondja szent Pál apostol: «Az áldás kelyhe, melyet megáldnak, nem a Krisztus vérében való részesülés-e? És a kenyér, melyet megtörünk, nem az Úr testében való részesülés?» (Kor. I., 10, 16.)

És ha látszólag valóságos kenyeret törtek, hatásaiban érezték, hogy az Úr szent testével táplálkoztak. A közönséges kenyér csak a test erőt szerzi vissza, ez a mennyei kenyér azonban a lélek feszüléseinek lett kiindulója. Ennek erejében mondták le az őskeresztények vagyonukról, ennek erejével győzték meg régi, bűnös szenvedélyeiket, ennek ereje fejlesztette ki közöttük a testvéri szeretetet, ennek ereje töltötte be a bitó elé menő vértanúk lelkét. Lehet-e ily ereje a közönséges kenyérnek? Ez az erő Istentől nyert kegyelmi erő, mely az utolsó vacsorának kenyértöréséből áradt a hívők lelkébe.

Ebben az időben nagy szükség is volt erre a kegyelmi forrásra. Hisz a világ igazi meghódítása, tökéletes átgyúrása, átalakulása ebben a korban ment végbe. A régi emberekből krisztusi embert alakítani, a Krisztus-várók lelkét Krisztus eljövetelével betölteni — ez volt az apostolok Istenadta hivatása. Nagy, nehéz munka volt ez. A csodás kenyértörés isteni kegyelme nélkül alig lett volna lehető. Emberi munka sokat segített, de az Isten kegyelme nélkül terméketlen maradt volna a lelkek ugarában. Ezért olvassuk annyiszor, hogy az apostolok és híveik: «állhatatosak valának a kenyértörésben». Jól tudták, hogy nélkülük ellankadnak és elszáradnak az élet útjain.

De különben is előttük lebegett az Úr parancsa: «Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre». A szerető lelkek pedig örömmel követték az isteni Mestert s szerető lélekkel vettek részt az utolsó vacsora megisméltésében, a csodás kenyértörésben...

Dr. Marczell Mihály.

Levelek egy Barátnőmhöz!

Irta: *Kolosi K. Aloyzia.*

(Vége.)

Édes Erzsikém!

Szomorú soraidat igaz megértéssel olvastam. Bár leírtad szomorúságod okát, nem találok helyesnek ezt a kislelkűséget.

Vannak az életnek tövises útai, melyeken sírva járunk, de csak azért, mert nem értjük meg az Úr akaratát. A te lelkedet nem fogja érni soha olyan fájdalom, melyet elviselni ne tudnál. Mi emberek tesszük az életet olyan fájóvá azzal, hogy mindenben és mindenkor csak magunkban keressük. Hány embernek lehetne az élete paradicsom, de megelégedetlenségével pokollá teszi. Látod Erzsikém, te most azért keseregsz, mert rágalom, félreértés, megalázás ért. Azt gondoltad, hogy a pályánkon ilyen nem érhet? Szomorú tapasztalatokkal bírok pár évi működésem óta. Hányszor csalt keserű könnyeket szemembe a félreértés fájdalma. A lélek telve szent odaadással, ég, lángol, áldoz s életet ad és mások sárral dobálják. De Isten akaratja vagy beleegyezése nélkül semmi sem történik. Bocsáss meg tehát azoknak, kik téged bántanak, tégy úgy, mintha ezek volnának hivatva arra, hogy téged közelebb vezessenek Istenhez. Újból csak az Eucharisztia elé vezetlek, tizenketten voltak, Krisztus tudta Júdás szerepét, de hallgatott. Az Eucharisztia sok léleknek adott erőt és megtanította őket arra, hogy bocsánatot adni sokkal fel-emelőbb, mint kapni.

A mi pályánkon nem lehet szomorú lélekkel járni. A vidámság Isten gyermekeinek különös adománya. Ne csüggedj, emelkedj fel az élet mindennapiasságából, ne adj az emberek véleményére, mert kit ma hozsannával fogadnak, azt másnap halálra ítélik. Nem az emberek ítéletétől függ boldogságod. Csak az Istenben találsz meg a tökéletes jó-ságot.

Szeresd az embereket, ne félj tőlük, legyen mosolyod mindenkié: vigaszod boldogítsd, szereteted gyújtsd, te csak mindig vess, dolgozz, ássál, de ne kérdezd, mikor arathatsz. Mi csak eszközök vagyunk az Úr kezében, hogy általunk megtalálják az Istent. Óhajodnak eleget tettem, amit én érzek, elmondtam. Búcsúzásul csak azt kívánom, légy olyan boldog majd, mint én vagyok. Mert földi életemben is bírom az eget. Tanulmányaid alatt ne feledd el, hogy az életnek igazi nagy iskolája az oltár szentélye. Itt fogsz meríteni fényt, meleget és az Eucharisztia árnyékában tanulod értékelni a földi életet, mely szintén nem más, mint egy keskeny vándorút a boldogság felé.

Isten áldása kísérje apostoli munkádat, adjon kitartást és szeretetet. Ezt kívánja barátnőd.

Aloyzia.

Órgróf Pallavicini Edéné ünnepe. Bensőséges családi ünnepe volt február 4-én a Középponti Oltáregyesületnek. Országos elnökasszonyát köszöntötte meleg szeretettel e napon az egész oltáregyesület és a kebelében működő kongregációk. A kegyelmes elnökasszony fiatalos erőben energiával telten érte meg 70. születésnapját. Az Úristen kegyelméből elért határkőnél nem haladhatott el szó nélkül az Oltáregyesület. Annál inkább nem, mert Órgróf Pallavicini Edénében nemcsak okosan kormányzó talentumot, hanem az oltáregyleti tevékenység *áldozatos szeretettől égő mintaképét tiszteli.* Az oltáregyesület — mint, nemcsak mondotta, de elnöknősége alatt be is bizonyította — mindig legközelebb állott az ő nemes szívéhez. Ismerjük a kegyelmes elnökasszony jellemét, nem mondunk el mindent, mégis meg kell itt örökítenünk a kedves ünnepélyt, amely teljesen őekszellenciája szerény, bensőséges lelkületéhez alkalmazkodott. Erre az alkalomra feljött Erdélyből a kegyelmes asszonynak mindig szeretettel emlegetett «püspök öccse», az Eucharisztia meleg lelkű apostola, Majláth Gusztáv Károly gróf is. Ő mondotta a 9 órai szentmisét az Örökimadásban. Szentmiséje alatt megáldozott az ünnepelt és az összes jelenlevő oltáregyleti tagok és kongreganisták. Szentmise után az oltáregyleti ház nagytermébe vonultunk. A terembe lépő elnökasszonyt orgonaszó fogadta. Előlépett ekkor dr. Babura László orsz. üv. igazgató és a következő beszéddel üdvözölte őekszellenciáját:

«Kegyelmes Elnökasszony! Legendás távlatban látom a vak Béda tiszletreméltó alakját. Egy kis fiú vezeti őt helységről-helysére, ahol ő hirdeti az evangéliumot. Egyszer egy köves pusztaságba érnek s a kis fiú nagy csintalanságra határozza el magát. «Atyám! — mondja megállva — megérkeztünk. Nagy tömeg várja áhitattal tanításodat.» A szent rögtön beszélni kezd. Mint valami aranyláva ömlik ajkairól a szó — nem ajkai-ból, hanem szívéből fakadt! Az első pünkösdi lelkesedésének tüze susterreg minden szavában. S amikor végre befejezve áldást mond Istenre örökön-örökre, a sivatag ezer és ezer köve kiáltja: Amen! Amen! Meg-

rémül a kis fiú s Béda lábaihoz borulva beállja bűnét. Amaz megbocsátó szívéhez emeli őt fel. «Wenn Menschen schweigen — mondja meggyőződéssel — werden Steine schreien!»

Kegyelmes Elnök! A budapesti központi Oltáregyesületnek ma nagy ünnepe van. Nem a naptár hirdeti piros betűvel, hanem a szívénkbe van írva a hála és szeretet kitörülhetetlen aranybetűivel kegyelmes Elnökasszonyunk születésének 70. évfordulója. Úgy érezzük, fel kell emelnünk szavunkat, hogy ezek a kövek, az Örökimádás ftemplomának és zárdájának szentelt kövei meg ne előzzenek minket a hálás szeretet és szerető hódolat kifejezésében e napon. Majd ha mi már porladunk, akkor ám kiáltsanak e kövek és mondják el késő unokáknak azt, amit mi ma érzünk hálás szívénkben. Igen, e kövek késő nemzedékeknek is fognak beszélni édes hazánk utolsó, nagyemlékű Országbirójáról s az ő fenkölt lelkű hitveséről, aki szépszájú gyermekei közt nevelte Erdély lángoló lelkű apostolát, a most töviskoronával koszorúzott kegyelmes Püspökatyánkat, és nevelte a mi oltáregyesületünk kegyelmes Elnökasszonyát, aki már az anyatejjel szívta magába az eucharisztikus Úr Jézus buzgó imádságát és áldozatos szeretetét; azt a szeretetet, mely nem éri be szavakkal és nem érzelmekkel, hanem tiszteletreméltó és tisztelet parancsoló tettekkel tesz tanúságot ama szent meggyőződéséről, ama boldogító hitéről, hogy nincs e szegény földön fenségesebb hivatás, mint Jézus Krisztust imádni, szolgálni és szeretni az ő isteni szeretetének felséges szentségében. A szép családi kör, mellyel az élet Úra kegyelmes Elnökasszonyunkat megajándékozta, nem merítette ki édesanyai szeretetét. Keresett és talált magának egy sokkal nagyobb, az egész országra — akkor még nagy, akkor még boldog országra — kiterjedő családot — az Oltáregyesületben. És élünkre állott! Szent lelkesedéssel vette kezébe fehér zászlónkat és fennen lobogtatva azt kiáltá: Venite adoremus! Jöjjetek imádni az örök Szeretetet! Jöjjetek őt szolgálni, hogy mindnyájan boldogan tapasztaljátok, mily édes az Úrnak szolgálni! S jöttek! Jöttek a bérce Erdélyből s a hófödte Tátraaljáról. Jöttek az Adria mellől csak úgy, mint azokból a nyugati megyékből, melyek most már nem tartoznak a magyar szent korona alá. Jöttek ezrével a hívők, hisz az anyának szavát megértik a gyermekek. Jöttek akkor is, mikor 1900-ban országos eucharisztikus kongresszusra hívta őket Excellenciád lelkes meghívással. Jöttek akkor is, mikor római zarándoklatra szólította őket. Jöttek, mindig ajándékos kézzel jöttek, valahányszor oltáregyleti kiállítást hirdetett. Jöttek, ujjongó örömmel jöttek, mikor e templomot és zárdát, a Majláth-család eucharisztikus szeretetének e grandiózus emlékét és tanuját felszentelték s átadták fenséges hivatásának. Jöttek végre akkor is, mikor Excellenciád jubileumi zarándoklatra hívta őket 1908-ban a b. emlékü

X. Pius pápa, az Eucharistia Ignisardens pápájának aranymiséje alkalmával. S vittek ajándékot, sok értékes ajándékot, melyet könnyeken át szemlélt a jubiláns és örömkönnyes szemén át atyai szeretettel nézte a zarándokokat s adta bennük egész nemzetünkre jubileumi áldását. Csupa derűs, fényes, napsugaras örömnapp! S én úgy érzem, szent kötelességet teljesítünk, mikor a mai kedves ünnepnapon mélyen érzett hálánkat tolmácsolom értük, mert Isten után azokat Kegyelmes Excellenciás asszonyunknak köszönhattük.

De jöttek azután szomorú napok, véres napok, a háború rémes napjai. S kórház lett az Oltáregyesület házából, kórtermek a munkatermekből. Excellenciád a nehéz megpróbáltatás e szomorú napjalban is az az erős asszony maradt, akinek dicséretét a Szentlélek zengi a Szentírásban. Áldozatos szeretetét, mellyel az Úr Jézust mindig szerette és szolgálta, most azokra a hősökre vitte át, kik a haza védelmében sebesültek meg s ontották vérüket, megemlékezvén az Úr Jézus szavairól: *Amit «egynek ezen legkisebb testvéreim közül cselekedtetek, nekem cselekedtetek».* (Mt 25, 40.) Sok keserű könnyút szárított fel Excellenciád anyai szeretetével e szomorú időkben, hőseink szemeiből csak úgy mint szomorú özvegyek és árvák szemeiből. És sok lelket, Krisztustól elszakadt, hervadni kezdő lelket vezetett vissza az Úr Jézushoz, a minden igaz élet kútforrásához. Ismét úgy érezzük, hogy szent kötelességet teljesítünk, mikor e mai ünnepen ezért is hálás köszönetet mondunk Kegyelmes Excellenciás asszonyunknak.

De mily köszönetet mondjunk mi, az Oltáregyesület szerény vezetői, választmányi tagjai, terjesztőnői és e zárda lakói, akik közvetlen közelből vagyunk tanúi Excellenciád fáradhatatlan buzgóságának, áldozatos munkásságának, melyből mindannyiszor mi is új buzdulást merítünk. Úgy érezzük: szavak itt gyengék s ha a legszebbeket keresnők is ki a szótárból, nem rónák le nagy hálaadósságunkat a mi szeretett Excellenciás asszonyunkkal szemben. Szavak és érzelmek itt imává kell hogy magasztosuljanak, mellyel kérjük az Úr Jézust: Áldja meg a mi jó Excellenciánkat minden áldásával és engedje meg irgalmasan, hogy még igen sok születésnapit évfordulót ülhessen meg boldog örömben, örvendező boldogságban magas családjának és másik nagy családjának, az országos Oltáregyesületnek igaz öröme és javára! Most még sötét fölöttünk az ég! Adja Isten, hogy minél előbb kiderüljön s hogy visszanyerjük, amit ellenséges szomszédok elraboltak tőlünk, hogy ismét teljes legyen Oltáregyesületünk koszorúja és szeretett Elnökasszonyunk még igen soká gyönyörködhessek édes illatában Tudom, édes mindnyájunk szívéből kiáltom, mikor azt kiáltom: «A jó Isten a mi szeretve tisztelt Elnökasszonyunkat még igen soká éltesse». Harsány éljenzés volt az ügyvezető

igazgató meleg szavainak a visszhangja. Kedves jelenet következett ezután. Hét magyarruhás kis kongreganista és közöttük egy dolmányos, kócsagkalpagos konferanszié jelentek meg a kegyelmes elnökasszony előtt. A dolmányos kis magyar így szólt: «Kegyelmes Asszony, engedje meg, hogy ezen szép örömnünnepen egy kis gyermek is szólhasson. Ugyanis meg akarom súgni, hogy a mai napon hét szentmisét ajánlanak fel az Egek Urának hálaadásul azon 7 évtizedért, melyet az Isten kegyelmes jótevőnknek átélni engedett. Kis Kongreganista társnőim pedig egy-egy picurka versben ezen hét évtized főpontjait kívánják kegyelmes asszony előtt megjelentetni. Heten vannak mint a Főangyalok, kicsi szívük telve hódolattal és tiszteletteljes szeretettel.»

1—10 éves korig:

Édesanyád szent emléke,
Első életkorod öröme;
Magyar nőnek ékessége
Volt ő, országbirónk, dicső özvegye.

10—20 éves korig:

Nyíljon ajkam hálaimában,
Első szent Áldozásod gondolatánál;
Midőn gyermekszíved liliumában,
Ott fogadtad Jézust, a fényes Oltárnál.

20—30 éves korig:

Ime itt állsz előttünk, mint szerető anya,
Gondos háziasszony, hűséges feleség;
Háznéped jóságos gondozója,
Tetőtől talpig Magyar Asszony, eszménykép!

30—40 éves korig:

Szilárd akaratod a jót választá
S így Isten munkatársa lettél;
Az Oltáriszentség Őrangyalává,
Kit Oltárain gonddal körülvettél.

40—50 éves korig:

Sokat fáradoztál az Úr szőlőjében,
Munka és szenvedések árán.
Épült e templom, Neve dicsfényében,
Egy új század titkos hajnalán.

50—60 éves korig:

Áll már az Isten hajléka,
Benne kenyér színében;

Jézus az Isten Báránya,
Lakni hív Szent Szívében.

60—70 éves korig:

És most az Isten jósága,
Látni engedi munkád gyümölcsét;
Mint jön a hivek sokasága,
Imádni Jézust, áld'ni Szent Nevét.

A köszöntők elhangzása után a kegyelmes elnökasszony meghatottan mond köszönetet, majd a jelenlevő püspök úrnak adja át a szót, aki interpretálja nővérének érzelmeit és arra kéri a jelenlevőket, hogy imádkozzanak azért, hogy az Eucharisztia minél előbb meghódítsa a világot és az ő családjuknak minden tagja olyan szolgája lehessen a legméltóságosabb Oltáriszentségnek, mint az ő Etelka nővére. Ezután dr. Kiss Aladárné egy pár meleg szó kíséretében gyönyörű orgona, gyöngyvirág, jácint és orchidea csokrot nyújtott át az ünnepeltnek. A kedves, családi megemlékezést a kongreganisták üdvözlő éneke és a püspök úr áldása fejezte be. Adja a szentségi Üdvözítő, hogy a kegyelmes elnökasszony áldásos tevékenységét még sokáig folytathassa közöttünk és amint az ünnepség alkalmával kapott csokor virágai — az ő lelkéhez stílszerűen — pár óra múlva már ott voltak a szentségi Jézus előtt, ott legyen följegyezve, onnét legyen gazdagon megjutalmazva is minden cselekedete, egész életé.

Választmányi gyűlés február 12-én volt. Dr. Babura László üv. igazgató miután a hanvazószerda szertartásához életbevágó, hasznos remniscenciákat fűzött, beszámolt a február 4. ünnepről és jelentette a választmánynak, hogy a kegyelmes elnökasszony 70. születésnapja alkalmából újabb 200.000 koronát adományozott az Oltáregyesületnek lapjai főtartására. Az áldozatkészség nagy ténye előtt szeretetteljes hálánk szava csak ennyi *«az Isten fizesse meg»*. Több folyó ügy letárgyalása után a gyűlés a szokásos imával ért véget.

Az egyetemi templomban február 11-én Reiner Irma úrhölgy buzgó szervezésében gyűjtés volt az Oltáregylet javára, amely 7910 koronát eredményezett. Lám, mily szép gyümölcse van a találékony és tevékeny szeretetnek!

* * *

Január 31-én lemettük el **Szent Imréről nevezett Mária**, családi nevén Marschauser Róza, segítő nővért. Ő volt az első magyar, aki még a Rákos-utcában 20 évvel ezelőtt belépett a Mária Reparatrix örökimádó szerzetesnők közé. Imákat kérünk a jólelkű, kedves elhunytért!

FANTÁZIA

Csiling-csiling... a szán repül.
Benn glóriás Jézuska ül,
Fehér báránka húzza hét
A mennyek áldott követét.

A föld nevet, a hó ragyog.
Fehér ruhában angyalok
A szán körül — galambsereg —
Víg hárfaszóval lengenek.

Csiling... csiling... amerre száll,
Kítáruult sziveket talál.
És kicsinyek és bús nagyok
Mély pillantása felragyog.

Jézuska int... és mosolyog.
Mellén az átvert Szív dobog.
Csiling... csiling... a hó fehér,
S piros cseppekben hull a vér.

A hó fehér... az úton át
Nyílik sok vérvörös virág
S a bűnös, fáradt emberek
Reájuk könnyet ejtenek.

Csiling... csiling... Mi fénylik ott,
Hulló pihék közt legnagyobb?
Telik a szán... és hull megint
S Jézuska szórja, szórja mind.

És aki térdel, aki áld,
Kinek kezében vérvirág
És aki vár és aki kér:
Szívébe száll a Hófehér.

Csiling... csiling... a havon át
Kél millió fehér virág.
Jézuska int... Kicsik-nagyok
Szemében boldogság ragyog.

A földre-várás csendje ül,
Ezer kis angyal hegedül
A szívek rejtett fonalán...
Csiling... csiling... repül a szán.

Lovich Ilonka.

Fölkel a Nap

Elbeszélés. — Irta: *Eöri János.*

— Misén kívül is hányszor lehet őt látni a templomban! Csaknem mindennap. Szeret imádkozni. Áldozik is csaknem mindennap. Különös, hogy mekkora öröme neki a templom, meg az egyházi dolgok — jegyezte meg Tárnok bácsi. A társaságnak valamennyi tagja tudta jól, hogy mi is az a különös valami, ami Tamást annyira vonzza a templomhoz, de egyik sem merte a nevének nevezni azt, csak kerülgették. Templomosnak, vallásosnak, jó fiúnak mondták őt, egyházas gondolkodásának ahelyett, hogy egyszerűen rámutatott volna valamelyik: Bizony a Tamás az Oltáriszentséget szereti. Súlyos szó, az hogy: Oltáriszentség, de nem azért lehet a templomon kívül ritkán hallani, mert súlyos, hanem mert a lélek könnyű, amely azt kimondaná és fölfogná. Beszélnek az emberek még az inggombjukról is, mert az övék; de az Oltáriszentségről nem, mert nem az övék. Egész listáját sorolják el kedvenc ételeiknek, de az Oltáriszentség, ó az mindig kimarad, mert azt nem szeretik. Vihognak, harsogót kacagnak egy-egy pikáns viccnek,

egy-egy trágárságnak, de kínosan érzik magukat, ha a beszéd fonala csak közelébe vezeti is őket az Oltáriszentségnek...

Gézának volt annyi bátorsága mégis, hogy legalább egy szép hasonlatot mondjon, ami teljesen rávilágított Tamás templombajárásának lényegére:

— Igen, ő második Parsivalnak gondolja magát; azzá akar lenni... a szent Grál lovagja. Mondtam neki többször: Tamás, neked papnak kellett volna lenned. «Késő már» —, mondotta ilyenkor. De azért még se egészen. Várj, várj csak, Géza!

II.

A csendesen ketyenő falóra elütötte az egyet s Tamás még mindig ébren volt. Az a finom óraütés, mely csengve-bongva töltötte be azt a nagyobbik szobát, ahol Tamás aludni szokott, mint valami gőzkalapács sújtott pont a szívére. S mintha a végtelenségből, mindenhol a szférákból jöttek volna együvé abba a szobába azok a lecsendesülni nem tudó, nem akaró hanghullámok s mintha az agyát öntötték volna el a szívéből feljövet. Az ablak alatt az éjjelutáni gyorsvonattól érkező omnibusz gördült lassú robajjal s a fáradt omnibuszos lovak patkóinak kínosan aprózó csattogása, mintha a mellét taposta volna. Keze akaratlanul is az éjjeli szekrényen heverő cigarettatárcája után nyult; egy-két pillanatig keresgélte. Szomjúságot érzett egy égő pont után, a cigarettának izzó parázslása, a dohány füstjének csillapító jóillata után. De mindjárt vissza is húzta a karját. Nem, most már nem gyújt rá. Holnap misére megy. Áldozni akar.

Nyár volt; az éjszaka, mint kánikulában szokott lenni. Az ablakot nem merte kinyitni. A mamája óva intette őt ettől mindig, mert — mint mondta — neki már kipróbált tapasztalata van arról, hogy ilyenkor, milyen könnyen meghútheti magát az ember a beáramló éjjeli hűs levegőtől. (Nem is annyira tapasztalta ezt Gondiné, mint inkább a fiát féltette.) Tamás egy széles mozdulattal lehajtotta atlétamelléről a paplant, hanyatt feküdt, mereven sokáig nézett bele fölfelé a sötétségbe. Helyzetében szimbolumot látott. Kivilágított tereméből tért haza, ragyogó szemek közül s ime, most sötét van; zaj, muzsikaszó, hangos kacagások közül s most csend van; legsötétebb, legcsöndesebb pedig arra föl, az ég felé van...

Éppen csak ez kellett, ez a hirtelen megvillanó ötlet. Mint az oldat egy pont vagy tengely körül, úgy rakódtak, szövődtek-fonódtak Tamás gondolatai ezen egy köré, mint bizonytalan, ide-oda hullámzó hangulatának kikristályosodó lecsapódásai.

(Folytatás következik.)

Felelős szerkesztő: Dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: Dr. Mészáros János.